

Martijn Simons

Verboden terrein

 DE FONTEIN

www.politienietbetreden.nl

© 2025 Martijn Simons

Voor deze uitgave

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7645 6

ISBN e-book 978 90 261 7646 3

ISBN audio 978 90 261 7855 9

NUR 284

PROLOOG

In mijn ene hand heb ik de opgerolde poster en in mijn andere mijn telefoon. Ik loop door de gang langs de lokalen en wacht op een bericht van Dina. Bijna overal zijn de lichten nog uit. De meeste docenten zijn er zo te zien nog niet. Maar mijn vader is er wel, die ging eerder van huis dan ik, dus die moet hier ook ergens rondlopen. Al ben ik er in de vier jaar dat ik hier nu op school zit, heel goed in geworden om hem te ontwijken.

Straks hebben we onze presentatie. Voor aardrijkskunde. Ik ben nooit zenuwachtig voor zulke dingen, maar nu wel. Niet omdat we voor de klas moeten staan om een verhaal te vertellen, dat is het probleem niet, maar omdat we iets hebben ontdekt. Over de school. Over de uitbreiding van het gebouw, over het verboden terrein en welke schimmige dingen er allemaal hebben plaatsgevonden.

Mijn schoenen piepen op het linoleum, ik voel aan elke deurklink van elk lokaal om te zien of het open is. Ik moet van die magneetjes hebben om onze poster aan het bord te hangen. Die zou Dina regelen, maar ze is ze vergeten. In de meeste lokalen hangen ze, maar tot

nu toe is elke deur die ik probeer op slot.

Buiten ligt het verboden terrein, het stuk grond pal naast onze school. Door de ramen kun je zien dat het is afgezet met rood-wit lint. Het klappert zacht in de wind, als je goed luistert kun je het horen. Ze gaan bijna beginnen met bouwen, dan wordt het vast een grote bende op het terrein.

Ik sla de hoek om, mijn vaders lokaal is het vierde aan de linkerkant. Als ik er bijna ben, hoor ik een stem. Maar het is niet die van mijn vader. Bij de deurpost blijf ik staan.

Pit-Bokma, onze toneel docent, en mijn vader staan allebei voor het raam, met hun rug naar de deur. Ik heb een hand op de deurpost gelegd, de afbladderende verf voelt bobbelig onder mijn vingertoppen.

‘En hoe moet dat dan met eten?’ Pit-Bokma praat zacht. ‘En worden ze dan... vastgebonden?’ Hij wrijft over zijn voorhoofd. ‘Het gaat hier wel om kinderen, ik mag toch hopen dat je er goed over hebt nagedacht.’

Mijn vader schudt langzaam zijn hoofd. Zijn handen liggen op de vensterbank. Hij staart naar buiten, naar de bouwgrond. Daar staan een Dixi en een keet. Er liggen roestbruine rijplaten waarover heel snel, misschien vandaag al, graafmachines zullen rijden. Eerst bouwen ze de parkeergarage. Dan het kartcentrum. En dus geen uitbreiding van de school. Iedereen vond het vreemd. En wij weten nu hoe het zit. Althans, voor een deel. En dat deel gaan we onthullen. Later vandaag, tijdens onze presentatie.

‘Daar gaat het toch helemaal niet om,’ zegt mijn vader. Hij praat ook al zo zacht. ‘Het gaat om het principe.’ Dat laatste woord fluistert hij zowat, de i sluipt zijn mond uit. ‘Zo’n... zo’n ontvoering, die doe je niet zomaar, dat hoeft ik jou toch niet uit te leggen? Ik bedoel, jij begrijpt toch ook dat-’ Hij maakt zijn zin niet af.

Ontvoerd?

Waar hebben ze het over?

Pit-Bokma doet een stap naar mijn vader, legt een hand op zijn schouder. ‘Ik weet wat je wil zeggen, echt, dat begrijp ik, alleen: je moet me vertrouwen. Ik heb hier ervaring mee. Je kunt bepaalde dingen niet zomaar doen. Je moet rekening houden met de omstandigheden, en-’

‘Welke omstandigheden? Wij bepalen zélf de omstandigheden.’

‘Maar er zijn bepaalde wetten. En regels. Daar moet je je gewoon aan houden. Anders gelooft straks niemand je.’

Mijn vader lacht schamper. ‘Natuurlijk zijn er wetten. Daar gaat het helemaal niet om. Maar in dit geval gaat het vooral om volhouden. We kunnen er nu niet meer mee stoppen. En dat wil ik ook niet. Ik heb hier al te veel in geïnvesteerd om het nog te laten mislukken. Echt, stoppen is al heel lang geen optie meer.’

‘Ik weet hoe belangrijk dit voor jou is. Voor mij ook.’ Pit-Bokma draait zich langzaam om. Ik doe snel een stap naar achteren, de gang op. Heeft hij me gezien?

Ik ga nonchalant bij de kluisjes staan, die daar als tetrablokken op elkaar zijn gestapeld tot een massieve muur van aluminium waar stickers op geplakt zijn en met sleutels woorden in zijn gekrast.

‘Wij waren afgelopen weekend aan het zeilen op het Grevelingenmeer. Had ik je al eens verteld over onze nieuwe boot? Echt een beauty. Ga een keer mee. Samen met je vrouw. We maken er een dagje uit van. Drinken we een glas op de goede afloop van ons bijzondere project.’

Mijn vader knikt langzaam, hij zegt niets.

‘Het was echt prachtig op het water. De zon scheen en ik zat aan het roer en alles was mooi en rustig, en ineens begreep ik het.’

‘Wat begreep je?’

‘Hoe we ons probleem kunnen oplossen.’

Mijn telefoon trilt. Ik deins achteruit, en duik achter de rij kluisjes.

Dina heeft een foto gestuurd. In haar open hand ligt een stapeltje magneten. Ik draai me om en loop zo snel mogelijk de gang in.

Ik voel me vreemd. Waar was ik net getuige van? Ik voel dat het over iets belangrijks ging. Iets wat heel belangrijk voor mijn vader was.

HOOFDSTUK 1

Toen ik wakker werd was er nog niks aan de hand. Ja, het zou een belangrijke dag worden, dat wist ik meteen. Dat wist ik al toen ik de vorige avond ging slapen. Maar verder...

Ik wreef de slaap uit mijn ogen en denderde toen de trap af. Ik wilde per se ruim op tijd zijn om alvast een paar dingen klaar te leggen in het lokaal. Natuurlijk, we hadden pas het derde uur onze presentatie, maar ik moest en zou vandaag goed voorbereid zijn. Voor mijn gevoel had ik nog nooit iets gedaan wat belangrijker was dan dit. Belangrijker dan de musical in groep acht, jaren geleden. Daarvan wist ik nog dat iedereen de hele week voorafgaand aan de uitvoering totaal gestrest door de school liep, ook de meester en de juf, en dat het echt leek of de rest van ons leven afhing van hoe onze klasgenoten hun rollen zouden vertolken. Ongeveer zo'n gevoel had ik vanmorgen dus ook, maar nu ging het ook écht ergens over. Er stond iets te gebeuren, en ik voelde de spanning in mijn hele lijf. Mijn armen waren stijf, en als ik ademhaalde leek het of iemand heel licht op mijn borst drukte, een vreemd gevoel.

‘Goed geslapen?’ vroeg mijn moeder toen ik de keuken binnenkwam.

‘Mwah.’ Ik pakte een appel uit de fruitschaal en klemde hem tussen mijn kaken. Er liepen een paar druppels sap langs mijn kin, die ik wegveegde waarna ik mijn vinger langs mijn spijkerbroek haalde. Toen pakte ik vast mijn sleutels uit het mandje dat op het kastje stond bij de deur naar de gang. Ernaast stonden fotolijstjes, opgesteld als strategostukken: een portret van mijn opa, kinderfoto’s van mij. Mijn ouders toen ze jong waren, mijn vader met lang haar, dat van mijn moeder juist kort. En helemaal achteraan een foto van mijn vaders vriendengroep van vroeger.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ Mijn moeder zat in haar badjas aan tafel. Haar haren zaten in een slordige knot op haar hoofd, er staken aan alle kanten krullen uit. Op haar badjas zaten koffievlekken die er nooit meer uit zouden gaan. Het was haar favoriete werkoutfit.

‘Ik denk het wel,’ zei ik. ‘Ik moet alleen nog de poster ophangen, en de bouwtekeningen printen en klaarleggen.’ Ik ging ook aan tafel zitten, verschoof wat ontbijtspullen, wierp een blik op de krant. Die las ik nooit, af en toe bladerde ik door de sportpagina’s en las ik de strips op de achterzijde, maar meer niet.

Mijn moeder knikte, maar stopte niet met tikken. Soms dacht ik dat haar handen aan haar laptop waren vastgegroeid. Naast haar op tafel stonden een dampende kop koffie en een kom met cruesli en yoghurt. Door mijn vader neergezet, natuurlijk. Mijn moeder vergat

altijd te eten als ze ergens heel diep in zat. Zoals nu. Dankzij haar werk konden we straks een presentatie geven die niet alleen goed was, maar ook onthullend. Die misschien wel de hele school op zijn kop ging zetten.

‘Ben je tevreden over de poster?’ vroeg ze.

Ik beet een stuk uit de appel – opnieuw een druppel sap op mijn kin, nu gebruikte ik de rug van mijn hand om het weg te vegen. ‘Ja,’ zei ik. ‘We hebben de e-mail precies in het midden afgedrukt,’ zei ik met volle mond, het was amper te verstaan. Ik kauwde en kauwde en toen ik de hap half had doorgeslikt zei ik: ‘We hebben de presentatie het derde uur, maar we moeten van De Bruin alles al voor school klaarzetten. Hij is daar heel streng in.’

‘Ben je zenuwachtig?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik niet.’

‘Dan ben je de enige. Volgens je vader heeft niemand het nog ergens anders over. Iedereen op school maakt zich hier razend druk over. Het schijnt dat De Bruin heeft rondgebazuind dat het voortbestaan van de school in jullie handen ligt.’

‘Waar is mijn poster eigenlijk?’ Ik kwam overeind en keek de keuken rond, maar nergens zag ik het opgerolde A1-vel liggen. Op mijn kamer lag het zeker niet.

‘Kijk zelf even,’ verzucht mijn moeder.

‘Je kunt ook helpen zoeken.’

‘Volgens mij ben ik niet degene die iets kwijt is.’

‘Laat maar. Bedankt.’

‘*Love you.*’ Mijn moeder glimlachte. ‘Weet je zeker

dat je niet een beetje zenuwachtig bent?’ En ze tikte weer verder.

Mijn moeder is journalist – ze werkt bij de krant – en ze doet daar vooral onderzoek. Eens in de zoveel tijd verandert haar onderzoek in een artikel, of een hele reeks artikelen, en heel vaak staan die artikelen op de voorpagina omdat ze tijdens haar onderzoek iets belangrijks heeft ontdekt. Een misstand, noemt ze dat.

Mijn vader kwam fluitend de kamer in en haalde, terwijl hij voor me langsleiep, een hand door mijn haar. Ik dook weg.

‘Ik moet gaan,’ zei hij. ‘Zocht je trouwens dit ding?’ Mijn vader hield de poster omhoog.

‘Waar lag die?’

‘Gewoon in de gang. Jullie brengen wel heel wat teweeg op school. Iedereen heeft het erover. Mensen schijnen zich zorgen te maken.’

‘Heb je het er met andere docenten over gehad?’ vroeg ik. ‘Over onze presentatie?’

Hij knikte. ‘Als mijn zoon en mijn vrouw aankondigen dat ze informatie hebben die de school op z’n kop gaat zetten, dan wil iedereen dat horen.’

‘Wat heb je dan gezegd?’ Mijn moeders aandacht was nu kennelijk ook getrokken.

‘Dat er iets niet klopt. Met de verkoop van de grond van het verboden terrein.’

‘Is dat alles?’

‘Meer was niet echt nodig. Mensen begonnen meteen te speculeren. Ik moet trouwens gaan. Ik heb nog een

afspraak voor het eerste uur.'

Mijn moeder knikte. 'Heb je die koplamp al laten maken?' vroeg ze toen.

Mijn vader was vorige week tegen een paaltje gereden en sindsdien was een van de koplampen van de auto stuk.

'De garage belt zodra er plek is. Zal nog wel even duren...'

'Dan hoop ik maar dat de politie je niet aanhoudt.'

'Dat hoop ik ook niet,' zei mijn vader, 'ik hou niet zo van te voet door het donker gaan. Trouwens,' hij deed een paar passen en draaide zich toen om, 'ik denk dat wij ons binnenkort eens moeten gaan oriënteren op een nieuwe auto. Ik weet niet hoelang deze nog door de keuring komt en volgens mij is het helemaal geen gek idee om—'

'Een nieuwe auto?' vroeg ik. 'Echt?'

'Lijkt dat je niks?'

'Jawel.'

'Nou, dan. We hebben het er nog wel over, ik moet nu gaan.' Mijn vader liep de kamer uit. Even later hoorde ik de voordeur dichtvallen en kort daarna het gepruttel van de auto.

We fietsten nooit samen naar school. Dat hadden we zo afgesproken toen ik ruim drie jaar geleden was begonnen op het Terra.

'We zitten misschien op dezelfde school, Adam,' begon hij, een paar dagen voordat ik naar de kennismakingsles met mijn nieuwe klas zou gaan. Doordat hij

mijn naam gebruikte, wist ik dat hij iets belangrijks ging zeggen. Hij ging verder: ‘...maar we maken er geen dagelijks familietripje van.’

Mijn vader vertrok altijd eerder dan ik, en hij ging meestal met de auto. Hij had een hekel aan fietsen. Heel soms reed ik met hem mee, maar alleen als mijn fiets kapot was of als het echt heel hard regende. De rest van de tijd fietste ik, samen met Dina.

Op school moest ik hem meneer De Kler noemen. In het begin vond ik dat eerlijk gezegd absurd. Ik bedoel, wie noemt zijn vader nu meneer? Dat was gewoon raar, toch?

Maar het bleek nog veel gekker om je vader in levenden lijve in de gang van je middelbare school tegen te komen, dus eigenlijk had hij gelijk. En om eerlijk te zijn: meestal negeerde ik hem als we elkaar passeerden op de trap of onderweg naar een lokaal.

Er waren genoeg kinderen op school die nog steeds niet wisten dat mijn vader meneer De Kler van Duits was en dat wilde ik eerlijk gezegd graag zo houden. Alleen in de klas wist iedereen het.

Ik stak de poster in mijn rugtas, trok mijn jas aan en deed de tas voorzichtig op mijn rug. Toen haalde ik een paar keer een hand door mijn haren terwijl ik in de spiegel keek en me afvroeg of ik ooit nog een normaal kapsel zou krijgen. Ik voelde aan een pukkel onder mijn kin en net toen ik mijn nagel erop zette om iets open te krabben wat maar beter dicht gelaten kon worden, trilde mijn telefoon.

Dina appte me vaak om me te laten weten dat ze zo op de kruising van de Mathenesserlaan en de Claes de Vrieselaan zou staan. We hadden niet altijd hetzelfde rooster. We hadden niet eens hetzelfde profiel. Maar omdat zij aardrijkskunde als extra vak had, zaten we toch best vaak bij elkaar in de klas. In ieder geval bij Engels, Nederlands en gym. En bij aardrijkskunde dus.

Ik stuurde een duimpje terug.

‘Ik ben weg,’ zei ik. En ik deed mijn airpods in.

‘Dag, lieverd, succes vandaag.’

Mijn moeder zwaaide en richtte haar aandacht toen weer op haar beeldscherm.

HOOFDSTUK 2

Vanuit de verte zag ik Dina al aankomen. Ik kende niemand die zo goed ongeïnteresseerd op een fiets kon zitten. Ze fietste in zo'n slakkentempo dat je dacht dat ze elk moment kon omvallen, en dat het haar niks kon schelen als dat daadwerkelijk gebeurde.

Ik trommelde wat op het stuur terwijl ik met mijn schouder tegen een lantaarnpaal aan stond geleund. Er zaten allemaal stickers op die paal, eentje was van een vos. Het beest lag als een bloederig hoopje op de vuile ondergrond, en daarnaast stond in een wit kader: DIT IS DE REST VAN JOUW BONTKRAAG.

Luguber gewoon.

Ik schudde mijn hoofd en het volgende moment was Dina ineens vlakbij.

Ze droeg een zwart joggingpak en zwarte Nike Air Force 1's. De capuchon van haar pak had ze over haar hoofd getrokken. Ze zag er echt anders uit dan veel meisjes bij ons op school. Vorig jaar gingen we met onze mentorklas naar een tentoonstelling over 'de hoody'. Daar leerden we dat de hoody voor iedereen iets anders kan betekenen. De vrouw die ons rondleidde wees

op een gegeven moment Anne-Lotte aan. Die had een hoody aan, van Marant, zo'n ding kost driehonderd euro, ik weet het niet eens precies, te duur voor mij in ieder geval. Hoe dan ook, die vrouw zei: 'Voor jou maakt het niet uit wat je aanhebt, en of je midden in de nacht over straat loopt met die capuchon over je hoofd.' Ze was even stil. 'Maar voor jou,' nu wees ze naar Dina, die Marokkaans is en een donkergrijze hoody van Banlieue droeg, 'voor jou is het wel een probleem.'

Die vrouw had gelijk. Dina wist het ook. Maar het boeide haar niet. Dina was cool, dat wist iedereen. Ze gaf niks om wat anderen zeiden, en daardoor deed ik dat ook veel minder.

'Hé,' zei ik toen ze de stoep op knalde.

'Hé,' zei Dina. 'Ik ben gesloopt. Niet normaal. Ik moest mijn zusje helpen met wiskunde en daarna wilde ik nog iets kijken en toen was het ineens twaalf uur, ik weet niet, de tijd was zomaar verdwenen. Dat ken je toch wel?'

'Ja, natuurlijk.' Ik moest altijd lachen om de manier waarop Dina verhalen vertelde. Ze liet het altijd lijken alsof alles haar overkwam, alsof ze zelf geen invloed had op de gebeurtenissen.

'Is alles gelukt?' vroeg ze.

Ik wees naar mijn rugtas.

'Top. Weet je, we laten Ryan en Julia gewoon het meeste vertellen, die zijn daar ook goed in. En dan doen wij de vragen. Ik weet zeker dat De Bruin moeilijke vragen gaat stellen.'

‘Sowieso. Ben je zenuwachtig?’

‘No way, alleen... ik heb heel raar gedroomd. Het was alsof er elk moment iets kon gebeuren, en...’

‘En wat?’ We fietsten inmiddels aan het eind van de Mathenesserlaan, nog een kruising en dan waren we bij school. Het was nog rustig. We waren vroeg, maar dat was juist goed. Dat was de bedoeling. Dat moest van De Bruin.

‘Niks,’ zei Dina.

Het stoplicht sprong op groen, een felyx croste langs ons de weg op, ik schrok. De bestuurder van de scooter droeg een bomberjack, op de rug was een doodshoofd van Rotterdam Terror Corps gestikt.

Ik begon te trappen. Dina was al bijna aan de overkant.